

כַּנְפֵי יִקְחֵהוּ יִשְׂאֵהוּ עַל אַבְרָתוֹ.
זֶהוּ שְׂכָתוֹב וְאִשָּׁא אֶתְכֶם עַל
כַּנְפֵי נְשָׁרִים וְאִבִּיא אֶתְכֶם אֵלַי.
שְׁבוּמֵן שֶׁהִשְׁכִּינָה בְּגִלוּת, נֹאמֵר
בָּהּ וְלֹא מְצָאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ
וְגוֹמֵר, אֲלֹא בְּשַׁבַּת וַיָּמִים
טוֹבִים. וּבְאֹתוֹ זְמַן מִתְיַחֵדֵת עִם
בְּעֵלָה, וְכַמָּה נִפְשׁוֹת יִתְרוֹת
יִרְדּוֹת עִמָּה לְדוֹר עִם יִשְׂרָאֵל.
זֶהוּ שְׂכָתוֹב וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֶת הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם. אֲשֶׁרִי הוּא
מִי שְׁמַתְקֵן לָהּ דִּירָה נְאֻה בְּלָבוֹ,
וְכֹלִים נְאֻים בְּאִיבָרִים שְׁלוֹ,
וְאִשָּׁה נְאֻה, שֶׁהִיא נִשְׁמָתוֹ,
שְׁבִשְׁבִילָה שׁוֹרָה הַשְּׁכִינָה
הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁהִיא נִשְׁמָת כָּל חַי
עָלָיו, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא
שׁוֹבֵת בְּאֶחָד, וַיִּנְפֹשׁ בְּאֶחָד,
בְּשִׁכְנֵיהָ הָעֲלִיּוֹנָה הוּא שׁוֹבֵת
עָלֵיהֶם, וּבְשִׁכְנֵיהָ הַתַּחְתּוֹנָה הוּא
וַיִּנְפֹשׁ עָלֵיהֶם, וְנוֹתֵן לָהֶם
נִפְשׁוֹת יִתְרוֹת.

שְׁאוֹתֵן בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ רְעוּתֶיהָ,
שְׁבָאוֹת עִמָּה, וְכַמָּה מְלָאכִים
מְמַנִּים, וּמְשֻׁרְתִים שְׁלֵהֶם בְּאִים
עִמָּם, שֶׁהֵם שְׁבָעִים, שְׁתֵּלֻיִים
מִן זְכוֹר וְשִׁמּוֹר, וְזֶהוּ וַיְכַלֵּוּ,
כּוֹלֵל שְׁבָעִים וּשְׁתַּיִם, וְנִקְרְאוֹת
הַנִּפְשׁוֹת הַלְלוּ אֲשַׁפִּיזִין, מִכִּיּוֹן
שֶׁלֹּא שׁוֹרוֹת עִם יִשְׂרָאֵל אֲלֹא
בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, וּכְשִׁיזְצֵאת שַׁבַּת,
כֵּלָן חוֹזְרוֹת לְמִקּוֹמָן.

וְהַנִּשְׁמוֹת שֶׁהֵם מְצַדָּה שֶׁל
הַשְּׁכִינָה הָעֲלִיּוֹנָה נִקְרְאוּ
אֶפְרוּחִים, וְנִפְשׁוֹת שְׁמַצָּד
הַשְּׁכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה נִקְרְאוּ
בִּיצִים, וְזֶהוּ הַסּוּד שֶׁל הַפּוֹרֵס
סִפְתָּ שְׁלוֹם עָלֵינוּ, הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה
שֶׁהִיא סִפְתָּ שְׁלוֹם שְׁסוֹכְכָת
עָלֵיהֶם, וְשְׁלוֹם עִמָּה, שְׁנֹאמֵר בּוֹ
הַנְּנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם,
וַיֵּשׁ סִפְהָ לְמִטָּה כ"ו ה"ס, שֶׁהוּא
יֵאֱהוּדוֹנָה"י, סִפְתָּ שְׁלוֹם, כּו"ס, ת'
שֶׁהוּא תַּפְאֵרֵת. בְּאֹתוֹ הַזְּמַן יִהְיוּ

אֶבְרָתוֹ, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (שְׁמוֹת י"ט ד) וְאִשָּׁא
אֶתְכֶם עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים וְאִבִּיא אֶתְכֶם אֵלַי.

דְּבִזְמַנָּא דְשִׁכְנִיתָא אִיהִי בְּגִלוּתָא, אֶתְמַר בָּהּ
(בְּרַאשִׁית ח ט) וְלֹא מְצָאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ

וְגוֹמֵר, אֲלֹא בְּשַׁבַּת וַיּוֹמִין טְבִין, וּבְהֵהוּא זְמַנָּא
אֶתְיַחֵדֵת עִם בְּעֵלָה, וְכַמָּה נִפְשׁוֹת יִתְרִין קָא
נִחְתִין עִמָּה, לְדִיָּרָא בִּישְׂרָאֵל, הִדָּא הוּא
דְכְּתִיב (שְׁמוֹת ל"א טז) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת
לְדֹרֹתָם, וְכַמָּה אִיהוּ מָאן דְּמִתְקֵן לָהּ דִּירָה
נְאֻה בְּלִפְיָהּ, וְכֹלִים נְאֻים בְּאִיבָרִים דִּילֵיהּ,
וְאִשָּׁה נְאֻה דְאִיהִי נִשְׁמָתֶיהּ, דְּבִגִּינָה שְׂרִיא
שְׁכִינִיתָא עֲלָאָה דְאִיהִי נִשְׁמָת כָּל חַי עָלֵיהּ,
וְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ שַׁבַּת בְּחָד, וַיִּנְפֹשׁ
בְּחָד, בְּשִׁכְנִיתָא עֲלָאָה אִיהוּ שַׁבַּת עֲלִיָּהּ, וּבְשִׁכְנִיתָא
תַּתָּאָה אִיהוּ וַיִּנְפֹשׁ עֲלִיָּהּ, וַיְהִיב
לוֹן נִפְשָׁאן יִתְרִין.

דְּאִינוּן בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ רְעוּתֶיהָ, דְּקָא אֶתְיַיאֵן
עִמָּה, וְכַמָּה מְלָאכִים מְמַנֵּן וּמְשַׁמְשִׁין
דְּלֵהוּן קָא אֶתְיַיאֵן עִמָּהוּן, דְּאִינוּן שְׁבָעִין,
דְּתִלְיִין מִן זְכוֹר וְשִׁמּוֹר, וְדָא אִיהוּ וַיְכַלֵּוּ,
כֵּלִיל שְׁבָעִין וְתִרִין, וְאֶתְקִרְיָאוּ אֵלֶיךָ נִפְשׁוֹת
אוֹשְׁפִיזִין, בְּגִין דְּלָא שְׂרִיאֵן בִּישְׂרָאֵל אֲלֹא
בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, וְכַד נִפִּיק שַׁבַּת כֵּלָהוּ חֲזִרִין
לְאֶתְרֵיהּ.

וְנִשְׁמָתֵין דְּאִינוּן מְסֻטְרָא דְשִׁכְנִיתָא עֲלָאָה
אֶתְקִרְיָאוּ אֶפְרוּחִין, וְנִפְשִׁין מְסֻטְרָא
דְשִׁכְנִיתָא תַּתָּאָה אֶקְרוּן בִּיצִים, וְדָא אִיהוּ רִזָּא
דְּהַפּוֹרֵס סִפְתָּ שְׁלוֹם עָלֵינוּ, אִימָא עֲלָאָה דְאִיהִי
סִפְתָּ שְׁלוֹם דְּמְסַכְךָ עֲלִיָּהּ, וְשְׁלוֹם עִמָּה,
דְּאֶתְמַר בִּיהּ (בְּמִדְבָר כ"ה י"ב) הַנְּנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי
שְׁלוֹם, וְאִית סוּפָה לְתַתָּא כ"ו ה"ס דְּאִיהוּ
יֵאֱהוּדוֹנָה"י, סוּפָתָ שְׁלוֹם, כּו"ס, ת' דְּאִיהוּ
תַּפְאֵרֵת. (דף כ"ג ע"א) בְּהֵהוּא זְמַנָּא יִהוּן בְּנִין

הבנים ברשותו של הקדוש ברוך הוא, וקול יצא ויאמר לא תקח האם על הבנים. מיד שיוצא זכור ושמור של שבת ויבא הלילה של יום הראשון של שבת, קול שני יוצא שלח תשלח.

ועוד, פי יקרא קן צפור לפניך - זו סכה, שהיא האם העליונה. בכל עץ, זהו שכתוב ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר. אפרוחים, אלו שבעת ימי הסכות. או ביצים, שבהם עושים שבע הקפות, וסוד הדבר - נקבה תסובב גבר.

פרי עץ הדר, האם התחתונה. עץ הוא לולב, ל"ו נתיבות, שהוא אתרוג, וצריך לנענע בו לששה צדדים - ארבע רוחות, מעלה ומטה, לעורר עליו ו', ושלשה נענועים לכל צד עולים שמונה עשר, וצריך ארבע פעמים שמונה עשר, אחד בנטילת לולב, והשני באנא יהוה, שני אחרים בהודו לה' התחלה וסוף, ובנענועים הללו הם משפילים ממצלה למטה את שבעים ושתים האמות, ואחר שמנצחים אותם, אומרים אנ"י וה"ו הושיעה נא פעמים, שהם וא"ו מן וה"ו, אנ"י וה"ו מן ויפ"ע ויב"א וי"ט, ובאותו הזמן לא תקח האם על הבנים.

ביצים הם מצד של אופנים, האפרוחים מצד של הנער מטטרו"ן, הבנים מצד של הפסא, שהיא ספת שלום, שהיא הקן של השכינה, שהאם העליונה מקננת בפסא בשלש הספירות העליונות, העמוד האמצעי כולל שש ספירות, שמקננות במטטרו"ן, האם התחתונה, מקננת באופן שנאמר בו והנה אופן אחד בארץ. ועוד, שכינה מצד הפסא נקראת

ברשותא דקודשא בריך הוא, וקלא נפיק ויימא לא תקח האם על הבנים, מיד דנפיק זכור ושמור דשבת, וייתי ליליא דיומא קמא דשבתא, קלא תניינא נפיק שלח תשלח.

ותו פי יקרא קן צפור לפניך, דא סוכה דאיהי אימא עלאה, בכל עץ, הדא הוא דכתיב (ויקרא כג מ) ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר, אפרוחים אליון שבעת ימי הסכות, או ביצים דבהון עבדין שבע הקפות, ורזא דמלה נקבה תסובב גבר (ירמיה לא כא).

פרי עץ הדר אימא תתאה, עץ איהו לול"ב, ל"ו נתיבות, דאיהו אתרוג, וצריך לנענעא ביה לשית סטרין, ארבע רוחין ועילא ותתא, לאתערא עליה ו', ותלת נענועין לכל סטרא סלקין ח"י, וצריך ארבע זמנין ח"י, חד בנטילת לולב, ותרין באנא יי', תרין אחרנין בהודו ליי' תחלה וסוף, ובאליון נענועין אינון משפילין מעילא לתתא לשבעין ותרין אומין, ולבתר דנצחי לון אמרי אנ"י וה"ו הושיעה נא תרין זמנין, דאינון וא"ו מן וה"ו אנ"י וה"ו, מן ויפ"ע ויב"א וי"ט, ובההוא זמנא לא תקח האם על הבנים.

ביצים אינון מסטרא דאופנים, אפרוחים מסטרא דנער מטטרו"ן, בנים מסטרא דכרסיא דאיהי ספת שלום, דאיהי קנא דשכינתא, דאימא עלאה מקננא בכרסיא בתלת ספירן עלאין, עמודא דאמצעיתא כליל שית ספירן, מקננן במטטרו"ן, אימא תתאה מקננא באופן דאתמר ביה (יחזקאל א טו) והנה אופן אחד בארץ.

ועוד שכינתא מסטרא דכרסיא אתקריאת

נָשָׂר, וּמִסְטָרָא דְנֶעַר יוֹנָה, וּמִסְטָרָא דְאוֹפֵן צְפוּר, וְשְׂכִינְתָא דְמוֹת אָדָם לְהִנָּה.

וְעוֹד שְׁלַח תְּשַׁלַּח תּוֹא חֲזִי מְלֶאכְא אִית דְּמִמְנָא עַל עוֹפִין, דְּאִינוּן נְפִשִׁין דְּאֶתְקְרִיאוּ צְפָרִין, וְסַנְדְּלָפוֹ"ן שְׁמִיה, וּבְזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל מְקַיְימִי הָאִי פְקוּדָא, וְאֶזְלַת אִימָא מִתְתַּרְכָּא, וּבְנִין צְוּוּחִין, אִיהוּ אוֹלִיף זְכוּ עַל עוֹפִין דִּילִיה, וְיִימָא לְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, וְהָא פְתִיב בְּךָ (תְּהֵלִים קמ"ט) וְרַחֲמֵינוּ עַל כָּל מַעֲשָׂיו, אִמָּאֵי גְזִירִית עַל הָאִי עוֹפָא דְאֶתְתַּרְכַּת מְקִינָה, וְכֵן מִטְטְרוּ"ן אוֹלִיף זְכוּ עַל עוֹפִין דִּילִיה, דְּאִינוּן רוּחִין דְּפָרְחִין בְּבִנֵי נְשָׂא, דְּמִפְרַסְיָא אִינוּן נְשֻׁמְתִין, וּמֵהָאִי חִיָּה רוּחִין, וּמֵאוֹפֵן נְפִשִׁין, וְאִינוּן בְּבִרְיָאָה יִצִּירָה עֲשִׂיה.

בְּשִׁבְתָּ וְיִוְמִין טְבִין נְחִתִין עֲלֵיהוּ נְשֻׁמְתִין וְרוּחִין וְנְפִשִׁין בְּאַרְחָא אֲצִילוֹת, דְּאִינוּן רוּחָא דְקֻדְשָׁא מַעֲשֵׂר סְפִירָן, וְכָל מְמַנָּא אוֹלִיף זְכוּ עַל עוֹפִין דִּילִיה, דְּאִינוּן נְשֻׁמְתִין דְּפָרְחִין בְּבִנֵי נְשָׂא, וּבְזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל מְקַיְימִין הָאִי פְקוּדָא, כָּל מְמַנָּא אוֹלִיף זְכוּ עַל עוֹפִין דִּילִיה, וְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא מָה עֵבִיד, כְּנִישׁ לְכָל חִילִין דִּילִיה, וְיִימָא, וְכִי (ג"א ה"א) כָּל מְמַנָּא דְעוֹפִי דְלִתְתָּא אוֹלִיף זְכוּ עַל עוֹפִין דִּילִיה דְּמִמְנָא עֲלֵיהוּ, וְלִית בְּכוּ מָאן דְּאוֹלִיף זְכוּ עַל בְּנֵי דְאִינוּן יִשְׂרָאֵל, בְּנֵי בְכָרֵי יִשְׂרָאֵל, וְעַל שְׂכִינְתָּא דְאִיהִי בְּגִלוֹתָא, דְּקִנָּא דִּילָהּ דְאִיהִי יְרוּשָׁלַיִם חֲרֻבָּה, וּבְנֵי בְּגִלוֹתָא תַּחֲתוֹת יְד אֲדוּנִים קָשִׁין אוּמִין דְּעֵלְמָא, וְלִית מָאן דְּבַעֲי עֲלֵיהוּ רַחֲמֵי, וְיִוְלִיף זְכוּ עֲלֵיהוּ, בְּהֵהוּא זְמַנָּא צְוּוּחַ קוּדְשָׁא בְרִיף הוּא וְאָמַר (ישעיה מח י"א) לְמַעַנִי לְמַעַנִי אַעֲשֵׂה, וְאַעֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמִי (יחזקאל כ יד), וּבְדָא יתְעַר רַחֲמֵי עַל שְׂכִינְתֵיהּ וְעַל בְּנֵי דְבְּגִלוֹתָא.

נָשָׂר, וּמִצַּד שֶׁל נֶעַר יוֹנָה, וּמֵהֲצַד שֶׁל אוֹפֵן צְפוּר, וְהַשְׂכִּינָה דְמוֹת אָדָם לְהִנָּה.

וְעוֹד, שְׁלַח תְּשַׁלַּח, בֵּא וּרְאֵה, יֵשׁ מְלֶאכְאָ מְמַנָּה עַל הַעוֹפוֹת, שֶׁהֵן נְפִשׁוֹת שְׂנֵקְרָאוֹת צְפָרִים, וְסַנְדְּלָפוֹ"ן שְׁמוֹ. וּבְזִמְן שִׁישְׂרָאֵל מְקַיְימִים אֶת הַמְצֻוָּה הַזֶּה וְהָאִם הוֹלֶכֶת מְגֻרְשָׁת, וְהַבְּנִים צוֹעֲקִים, הוּא מְלַמֵּד זְכוּת עַל הַעוֹפוֹת שְׁלוֹ, וְיֹאמֵר לְקוּדְשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהִרִי פְתוּב כֶּף וְרַחֲמֵינוּ עַל כָּל מַעֲשָׂיו, לְמָה גְזַרְתָּ עַל הַעוֹף הַזֶּה שְׂנֵתְגַרְשֵׁה מִקְּנָה? וְכֵן מִטְטְרוּ"ן מְלַמֵּד זְכוּת עַל הַעוֹפוֹת שְׁלוֹ, שֶׁהֵן רוּחוֹת שְׂפוּרְחוֹת בְּבִנֵי הָאָדָם, שְׂמֵהֲכֹסֵא הֵם נְשֻׁמוֹת, וּמֵהַחִיָּה הַזֶּה רוּחוֹת, וּמֵהָאוֹפֵן נְפִשׁוֹת, וְהֵם בְּבִרְיָאָה יִצִּירָה עֲשִׂיה.

בְּשִׁבְתָּ וְיָמִים טוֹבִים יוֹרְדוֹת עֲלֵיהֶם נְשֻׁמוֹת וְרוּחוֹת וּנְפִשׁוֹת בְּדַרְךָ אֲצִילוֹת, שֶׁהֵם רוּחַ הַקֻּדְשׁ מַעֲשֵׂר סְפִירוֹת, וְכָל מְמַנָּה מְלַמֵּד זְכוּת עַל הַעוֹפוֹת שְׁלוֹ, שֶׁהֵם נְשֻׁמוֹת שְׂפוּרְחוֹת בְּבִנֵי אָדָם. וּבְזִמְן שִׁישְׂרָאֵל מְקַיְימִים מְצֻוָּה זוֹ, כָּל מְמַנָּה מְלַמֵּד זְכוּת עַל הַעוֹפוֹת שְׁלוֹ. וּמָה עוֹשֶׂה הַקֻּדְשׁ בְּרוּךְ הוּא? הוּא מְכַנֵּס אֶת כָּל חִילוֹתָיו וְיֹאמֵר, וְכִי (תרי"ב) כָּל מְמַנָּה שֶׁל הַעוֹפוֹת שְׁלֵמֻטָּה מְלַמֵּד זְכוּת עַל הַעוֹפוֹת שְׁלוֹ שֶׁהוּא מְמַנָּה עֲלֵיהֶם, וְאִין בְּכֶם מִי שִׁילְמַד זְכוּת עַל בְּנֵי שֶׁהֵם יִשְׂרָאֵל, בְּנֵי בְכָרֵי יִשְׂרָאֵל, וְעַל הַשְׂכִּינָה שֶׁהִיא בְּגִלוֹת, שֶׁהֵקֵן שְׁלָהּ הוּא יְרוּשָׁלַיִם חֲרֻבָּה, וּבְנֵי בְּגִלוֹת תַּחֲתוֹת יְד אֲדוּנִים קָשִׁים, אֲמוֹת הָעוֹלָם, וְאִין מִי שְׂמַבְקֵשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים וּלְמַד עֲלֵיהֶם זְכוּת? בְּאוֹתוֹ זְמַן צוֹעֵק הַקֻּדְשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאָמַר, לְמַעַנִי לְמַעַנִי אַעֲשֵׂה, וְאַעֲשֵׂה עַל שְׂכִינְתוֹ וְעַל בְּנֵי בְּגִלוֹת.

קם רבי אלעזר ואמר, והא קדם דגלו ישראל ושכינתא, במאי הוה מקיימין שלוח הקן, אמר ליה רבי שמעון, ברי, בגין לאתערא רחמין על אינון נפשין ורוחין ונשמתין, דהוה אזלין בגלותא בגלגולא מתתרכין מגופיהון דאתחברו, דעלייהו אתמר דקודשא בריה הוא הוה בונה עלמין ומתריבון, דאשתארו תרכין גופיהון מנייהו, ומניעו דברכאן לעילא גרים ונהר יתרב ויבש, והכי אוקמוהו אתתרב בית ראשון והארץ היתה תהו ובהו. (דף כג ע"ב) אתתרב בית שני וחשף על פני תהום, ובגין אלין נשמתין דאתבריו קדם דאתברי עלמא ולית לון גופין, בגין לאתערא רחמי עלייהו, הוה מקיימי האי פקודא, אמר ליה, אבא, אם פן תלמיד חכם דאיהו מסטרא דמחשבה, דאתמר ביה ישראל עלה במחשבה ליפראות, האי אורייתא איהי פן לתלמיד חכם, אם פן אתתא דילה אמאי צריכא יבום, דהא לא שוה אפרשותא מארי מתניתין לתלמידי חכמים משאר בני נשא, אמר ליה, ברי, ודאי צריכה יבום, לאלין נשמתין דאזלין ערטילאין משית יומי בראשית.

אמר ליה, והא פתיב (ויקרא כז י) לא יחליפנו ולא ימיר אתו וגומר, וכי האי אתתא דאיהי קדש קדשין, תהא קינא למאן דלאו איהו ממינה, דהא פתיב (בראשית א כד) תוצא הארץ נפש חיה למינה, ולית לה הרפכה אלא ממינה, אמר ליה, בני, גלגולין אינון רזא דהרפכה, פגון מאן דמרפיב אילנא דלאו איהו מיניה באילנא אחרא, פגון מאן דמרפיבין אלנין דא בדא, אבל עקרא דאם המר ימירנו, צריך דיהא קדש בקדש, דאילנא אית מסטרא צריך שיהיה קדש בקדש, שיש עץ מצד הטמאה שהוא רע, ובשבילו נאמר לא ימיר אתו טוב

קם רבי אלעזר ואמר: והרי קדם שגלו ישראל והשכינה, במה היו מקיימים שלוח הקן? אמר לו רבי שמעון: בני, כדי לעורר רחמים על אותן נפשות ורוחות ונשמות שהיו הולכות בגלות בגלגול, מגרשות מגופיהם שנחברו, שעליהם נאמר שהקדוש ברוך הוא היה בונה עולמות ומתריבן, שנשארו חרבות גופותיהם מהם, ומניעת הפרכות למעלה גרמה, ונהר יתרב ויבש. וכך פרשוהו, נחרב בית ראשון - והארץ היתה תהו ובהו. נחרב בית שני - וחשף על פני תהום. ובשביל הנשמות הללו שנבראו קדם שנברא העולם ואין להם גופות, כדי לעורר עליהם רחמים היו מקיימים את המצוה הזו. אמר לו: אבא, אם פן, תלמיד חכם שהוא מצד המחשבה, שנאמר בו ישראל עלה במחשבה להפראות, התורה הזו היא בן לתלמיד חכם, אם פן, למה אשתו צריכה יבום, שהרי לא שמו הבדל בעלי המשנה בין תלמידי חכמים לשאר בני אדם? אמר לו: בני, היא ודאי צריכה יבום לנשמות הללו שהולכות ערטילאיות מששת ימי בראשית.

אמר לו: והרי כתוב לא יחליפנו ולא ימיר אתו וגומר, וכי האשה הזו, שהיא קדש קדשים, תהיה קן למי שאינו ממינה, שהרי כתוב תוצא הארץ נפש חיה למינה, ואין לה הרפכה אלא ממינה? אמר לו: בני, הגלגולים הם סוד של הרפכה, כמו מי שמרפיב עץ שאינו מינו בעץ אחר, כמו מי שמרפיבים עצים זה עם זה, אבל העקר של אם המר ימירנו, ובשבילו נאמר לא ימיר אתו טוב